

рите борове не сѣкатъ за тая цѣль, защото тие не сѣ въ сѣстояние да показватъ пътятъ: тие сѣ вече преживѣле своето време и гордо виятъ своите върхове къмъ ясното небе. Но какъва полза излиза отъ тая тѣхна гордостъ? Дървото е дорасло до това, щото е станало по-високо отъ другите; но заедно съ това е отишла и неговата сила, неговата младостъ, неговата хубостъ, и сичко, щото волнува животните сили, — червѣкътъ вече е заточилъ неговото сърце. Вървете вие, годиници, по своятъ пътъ и по своето предназначение, вървете си тихо и покойно; преминувайте вие бури, дъждъ и градъ покрай старите дървета; падайте роси, грѣй слънце и оживявайте ги! Но вашите усилия сѣ напразни? Защо хабите своите сили и своите благотворящи сокове? Защо нарушавате тишината и спокойствието на дивото и безжизното растение? Старииятъ